

**VENDIM**  
**Nr. 00-2023-4279 (259), datë 7.7.2023**

**NË EMËR TË REPUBLIKËS**

Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me trup gjykues të përbërë nga gjyqtarët:

|               |           |
|---------------|-----------|
| Sokol Sadushi | kryesues; |
| Asim Vokshi   | anëtar;   |
| Arbena Ahmeti | anëtare;  |
| Gentian Medja | anëtar;   |
| Sokol Ngresi  | anëtar,   |

asistuar nga sekretare gjyqësore Borana Liti, sot në datën 7.7.2023, mbaroi së shqyrtuari në seancë gjyqësore me dyer të hapura, çështjen administrative me nr. 31003-00237-00-2016, që u përket:

KËRKUES: Tajar Lala, Teuta Lala, Dervish Lala, Erilinda Lala

PERSONA TË TRETË: Agjencia Shtetërore e Kadastrës, Drejtoria Vendore Vlorë, (Ish Prefekti i Qarkut Vlorë).

Bashkia Himarë, Njësia Administrative Lukovë, (Ish Komuna Lukovë).

OBJEKTI: Rivendosje në afat për paraqitjen e ankimit kundër vendimit nr. 411, datë 17.6.2014, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë.

BAZA LIGJORE: Nenet 151, 152, 445, 458 të Kodit të Procedurës Civile.

**KOLEGJI ADMINISTRATIV I GJYKATËS SË LARTË,**

pasi dëgjoji relatimin e gjyqtarit Asim Vokshi, si dhe zhvilloi seancën gjyqësore më datë 26.5.2023, ku dëgjoji avokatin Ilir Jahollari të palëve kërkuese që kërkoi prishjen e vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit dhe lënien në fuqi të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë, vijoi gjykimin në mungesë të palëve të tjera, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

**VËREN:**

**I. Rrethanat e çështjes**

1. Komisioni i Ndarjes së Tokës së fshatit Borsh, Sarandë, nëpërmjet Aktit të Marrjes së Tokës në Pronësi (AMTP) datë 1.10.1995, duke përcaktuar se bazohej në ligjin nr. 7501/1991, "Për Tokën", ka trajtuar familjen Lala (Tajar Lala, Teuta Lala, Dervish Lala dhe Erilinda Lala), me 10.500 m<sup>2</sup> tokë bujqësore dhe me 600 m<sup>2</sup> truall. Prefekti i Qarkut Vlorë, duke vlerësuar se AMTP-ja në fjalë është lëshuar në kundërshtim me ligjin, i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, duke kërkuar anulimin e AMTP-së të dhënë në favor të familjes Lala.

2. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Sarandë, me vendimin nr. 23-2014-73 (50) datë 16.1.2014, ka vendosur: *"Të shpallë mos kompetencën lëndore të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, për gjykimin e çështjes civile numër 21271- 01567-23-2013/ 119 Regjistri Themeltar, datë 24.7.2013, regjistrimi, të paditësit Prefekti i Qarkut Vlorë. Dërgimin e akteve për gjykim gjykatës kompetente, Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë. Kundër vendimit lejohet ankim i veçantë, brenda 5 ditëve në Gjykatën e Lartë, afat ky që për palën paditëse Prefekti i Qarkut Vlorë dhe të paditurit Tajar Lala, Teuta Lala, Dervish Lala dhe Erilinda Lala prezant, fillon nga e nesërme e shpalljes së vendimit. Për të paditurën Komuna Lukovë në mungesë, afat i ankimit fillon nga dita e nesërme e njoftimit të vendimit."*

3. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Gjirokastrë, me vendimin nr. 411, datë 17.6.2014, ka vendosur:

*"Pranimin e kërkesëpadisë pjesërisht. Deklarimin e pavlefshmërisë së pjesshme të Aktit të Marrjes së Tokës i lëshuar nga Komisioni i Ndarjes së Tokës Borsh datë 1.10.1995, në emër të të paditurit Tajar Lala në lidhje me sipërfaqen e truallit prej 500 m<sup>2</sup> duke u detyruar i padituri të lirojë këtë sipërfaqe dhe kthimin e saj në pronësi të*

*Shtetit. Rrëzimin e padisë për pjesën tjetër të objektit. Shpenzimet gjyqësore siç ju ngarkohen palëve në pjesë të barabarta. Kundër vendimit lejohet ankim brenda 15 ditëve në Gjykatën Administrative të Apelit Tiranë nga e nesërmja e shpalljes. Për palët në mungesë këto afate fillojnë nga komunikimi i vendimit.”*

4. Vendimi nr. 411, datë 17.6.2014, i Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë, sipas shënimeve të sekretarisë gjyqësore, rezulton të ketë marrë formë të prerë më datë 23.8.2014, pa u ankimuar nga palët.

5. Duke mos qenë dakord me këtë fakt, kërkuessit Tajar Lala, Teuta Lala, Dervish Lala dhe Erilinda Lala, i janë drejtuar, më datë 10.11.2014, Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë, me kërkesën objekt gjykimi, për rivendosjen në afat për paraqitjen e ankimit kundër vendimit nr. 411, datë 17.6.2014, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë, duke pretenduar ndër të tjera se:

- Me vendimin e gjykatës janë njohur më datë 4.11.2014. Kërkuessit pretendojnë për pavlefshmëri të njoftimeve për shkak se njoftimet janë bërë në adresë të gabuar dhe jo në vendbanimin e tyre.

- Njoftimet dhe komunikimi i vendimit është bërë në Komunën Lukovë, Sarandë, ndërkohë që adresa e saktë ku dhe duheshin bërë njoftimet është: Borsh, Sarandë, Laga Shkallë. Për këtë shkak ata nuk kanë pasur mundësi të marrin njoftim për zhvillimin e procesit gjyqësor ashtu dhe për vendimin përfundimtar.

6. Rezulton se kërkesa objekt gjykimi, nuk përmban bashkëlidhur ankimin drejtuar Gjykatës Administrative të Apelit për të cilin kërkohet rivendosja në afat.

7. **Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Gjirokastrë**, me vendimin nr. 2117, datë 4.12.2014, ka vendosur:

*“Pranimin e kërkesës. Rivendosjen në afat të kërkuessve, Tajar Lala, Teuta Lala, Dervish Lala e Erilinda Lala, për të ushtruar ankim kundër vendimit nr. 411, datë 17.6.2014, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë. Shpenzimet gjyqësore në ngarkim të kërkuessit.*

*Kundër këtij vendimi lejohet të bëhet ankim i veçantë në Gjykatën Administrative të Apelit Tiranë brenda 5 ditëve, afat ky që fillon nga e nesërmja e shpalljes së tij dhe për palën në mungesë nga e nesërmja e komunikimit të vendimit.”*

8. Kjo gjykatë ndër të tjera, ka arsyetuar se e drejta procedurale lejon mundësinë e rivendosjes në afat për të ushtruar ankim kur palët e kanë humbur këtë të drejtë për shkaqe të arsyeshme, kjo sipas nenit 458 të Kodit të Procedurës Civile. Gjithashtu, nenet 151 dhe 152 të KPC-së, përcaktojnë rregullat e përgjithshme në lidhje me të drejtën e palëve ose të prokurorit që ka ngritur padi. Në analizë të dispozitave ligjore të mësipërme, gjykata arrin në konkluzionin që rivendosja në afat e aktit procedural (ankim), duhet të realizohet vetëm pasi të ketë marrë formë të prerë vendimi ndaj të cilit do të veprojë ky akt procedural. Në rastin konkret vendimi nr. 411, datë 17.6.2014, i Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë ka marrë formë të prerë, dhe në përputhje me dispozitat procedural, pala kërkuessë i është drejtuar gjykatës sipas kërkesës objekt kërkimi. Gjatë shqyrtimit gjyqësor të çështjes u provua se të paditurit Tajar Lala, Teuta Lala, Dervish Lala e Erilinda Lala, kanë humbur afatin ligjor të paraqitjes së ankimit për shkaqe të arsyeshme. Në bazë të akteve që ndodhen në fashikullin gjyqësor nr. 298 akti, komunikimi i vendimit, kërkuessve i është bërë nëpërmjet vendosjes së shpalljes në Komunën Lukovë, Sarandë dhe në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë. Në fashikullin gjyqësor nuk tregohet fakti se Komuna Lukovë ka afishuar kopje të vendimit të gjykatës në mënyrë që të provohet marrja dijeni e kërkuessve për vendimmarrjen e gjykatës. Përveç sa më sipër kërkuessit pretendojnë se ata janë banorë të fshatit Borsh Sarandë, adresë në të cilën janë njoftuar dhe nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Sarandë dhe se në vendimin e shpalljes së mos kompetencës, ndodhej adresa e tyre e saktë. Nisur nga sa më sipër, gjykata krijon bindje se kërkuessit kanë shkak të ligjshëm për të kërkuar rivendosjen në afat, për të ushtruar ankim kundër vendimit përfundimtar të gjykatës.

9. Kundër këtij vendimi ka ushtruar **ankim** personi i tretë Prefekti i Qarkut Vlorë, i cili ka kërkuar ndryshimin e vendimit dhe rrëzimin e kërkesës, duke pretenduar ndër të tjera se:

- Paditësit kanë ndjekur pothuajse rregullisht seancat gjyqësore në të cilat ishin të paditur pranë Gjykatës së Shkallës së Parë Sarandë.

- Në momentin që çështja civile i kaloi për kompetencë Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë, paditësit nuk u paraqitën gjatë zhvillimit të seancave gjyqësore ndonëse adresa e paditësve që po ajo që ishte paraqitur edhe pranë Gjykatës së Shkallës së Parë Sarandë, në të cilën ishin paraqitur thuajse në çdo seancë. Paditësja Erilinda Lala është juriste në profesion dhe presupozohet se i di shumë mirë afatet dhe procedurat ligjore të kalimit të një çështje gjyqësore nga një gjykatë në gjykatën tjetër, ndërkohë që pretendon se nuk ka pas dijeni për zhvillimin e gjykimit të çështjes në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë.

- Gjykata Administrative e Shkallës së Parë ka ezauruar të gjitha rrugët ligjore të njoftimit, në fillim me fletëthirrje në adresën e tyre dhe më pas, me shpallje publike pranë Komunës Lukovë. Pala përsëri nuk është paraqitur në gjykim me pretendimin se nuk ka marrë dijeni.

- Ndodhur në këto kushte, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Gjirokastrë ka zhvilluar gjykimin në mungesë duke vendosur pranimin e kërkesë padisë së Prefektit të Qarkut Vlorë. Sa më sipër pretendimi i paditësve është totalisht i rremë dhe i pabazuar në ligj.

- Gjykata ka zbatuar me përpikëri K.Pr.Civile dhe konkretisht nenet 130, 133, ku në fillim ka bërë njoftimin me fletë thirrje dhe më pas nëpërmjet afishimit publik.

- Gjykata pranoi kërkesën e paditësve ndonëse, mosparaqitja gjatë gjykimit në të cilën ishin paditës dhe kërkesa për rivendosje në afat nga ana e tyre, nuk është asgjë më tepër se mënyrë për zvarritje të gjykimit dhe mosekzekutim të vendimit gjyqësor të formës së prerë.

**10. Gjykata Administrative Apelit**, me vendimin nr. 76, datë 23.11.2015, ka vendosur:

*“Ndryshimin e vendimit nr. 2117, datë 4.12.2014, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë.*

*Rrëzimin e kërkesës për rivendosje në afat.*

*Shpenzimet gjyqësore në Gjykatën e Apelit Administrativ nuk u kryen.*

*E drejta e rekursit kundër këtij vendimi mund të ushtrohet në Gjykatën e Lartë, brenda 30 ditëve, duke filluar nga e nesërmyja e komunikimi të tij palëve ndërgjyqëse.”*

11. Gjykata Administrative Apelit ka rrëzuar kërkesën duke arsyetuar ndër të tjera se gjykata e shkallës së parë, në kuptim të nenit 17/2, të ligjit nr. 49/2012, ka gabuar në cilësimin e fakteve dhe veprimeve të lidhura me këtë kërkesë, duke identifikuar dispozitat e detyrueshme për t'u zbatuar prej saj, në funksion të zgjidhjes së drejtë të çështjes, por duke i interpretuar ato në mënyrë jo korrekte. Referuar përmbajtjes së kërkesës së tyre, kërkuessit pretendojnë se si gjykimi në themel i konfliktit të shkallës së parë, ashtu edhe vendimi përfundimtar për zgjidhjen e tij, janë komunikuar në adresën Komuna Lukovë, Sarandë, pra në një adresë të ndryshme nga ajo e kërkuessve, duke i privuar këta të fundit nga e drejta për të marrë pjesë në gjykim dhe për të ankimuar vendimin përfundimtar, të disponuar në disfavor të tyre. Konkretisht, kërkuessit kanë pretenduar se nuk janë banorë të Komunës Lukovë, Sarandë, por banorë të fshatit Borsh, Lagjja Shkallë. Gjykata e Apelit Administrativ konstaton, se në vendimin nr. 411, datë 17.6.2014, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë, kërkuessit (persona të tretë në atë gjykim), pasqyrohen banorë të Komunës Lukovë, Sarandë. Përkundër sa më sipër, adresa e vendbanimit të kërkuessve, i mungon vendimit nëpërmjet të cilit kërkuessit janë rivendosur në afat. Në mënyrë flagrante dhe të pashpjegueshme, në këtë vendim, lidhur me gjeneralitetet e kërkuessve, nga gjykata e shkallës së parë nuk pasqyrohet asnjë e dhënë, veç numrave të telefonit celular, për dy prej tyre.

11.1 Në mënyrë edhe më flagrante, të dhënat lidhur me vendbanimin e kërkuessve, nuk rezulton të jenë verifikuar, sipas rregullit, as në seancën gjyqësore të datës 4.12.2014, duke iu marrë vetëm numrat e telefonit dhe të dokumentit identifikues. Pavarësisht kujdesit për shmangien e këtyre të dhënave, Gjykata Administrative e Apelit konstaton se lidhur me këtë çështje, në gjykatën e shkallës së parë janë planifikuar dy seanca gjyqësore. Njoftimi i kërkuessve lidhur me seancën e parë gjyqësore të datës 25.11.2014, planifikuar për shqyrtimin e kërkesës së tyre për rivendosje në afatin e humbur ligjor të ankimit të vendimit gjyqësor të formës së prerë,

rezulton të jetë realizuar rregullisht nëpërmjet fletëthirrjeve të datës 11.11.2014, dërguar në adresën: “Komuna Lukovë Sarandë”, nënshkruar rregullisht nga kërkuesi Tajar Lala.

11.2. Gjykata e shkallës së parë, duke vlerësuar marrjen e dijeni rregullisht nga kërkuesit nëpërmjet fletëthirrjeve të datës 11.11.2014 dhe mosparaqitjen prej tyre pa shkaqe që përligjin mosparaqitjen, ka vendosur shtyrjen e seancës për datë 4.12.2014, për shkak të kërkesës për shtyrje të dorëzuar nga Prefekti i Qarkut Vlorë. Në vlerësimin e Gjykatës Administrative të Apelit, konstatimi i këtyre fakteve, konfirmon pagabueshmërinë e pretendimeve të kërkuesve, duke konfirmuar njëherësh marrjen e tyre dijeni nga njëra anë lidhur me procesin gjyqësor dhe vendimin e themelit nr. 411, datë 17.6.2014, dhe, nga ana tjetër, mungesën e vullnetit të tyre për ankimin e këtij vendimi, për sa kohë që, si fletëthirrjet, ashtu edhe vendimi përfundimtar nr. 411, datë 17.6.2014, rezultojnë të komunikuar në adresën Komuna Lukovë, Sarandë. Për sa më sipër, Gjykata Administrative e Apelit çmon se ankimi i veçantë i Prefektit të Qarkut Vlorë, përmban shkaqe që diktojnë ndryshimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë.

12. Kundër këtij vendimi kanë ushtruar **rekurs** më datë 5.2.2016, kërkuesit Tajar Lala, Teuta Lala, Erilinda Lala, të cilët kanë kërkuar prishjen e vendimit nr. 76, datë 23.11.2015, të Gjykatës Administrative të Apelit dhe lënien në fuqi të vendimit nr. 2117, datë 4.12.2014, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Gjirokastrë. Në rekurs, ndër të tjera, kanë pretenduar se:

- Gjykata Administrative e Apelit ka gabuar në dhënien e vendimit, duke mos marrë në shqyrtim provat shkresore të depozituara në dosjen gjyqësore. Gjithashtu, ajo ka bërë një interpretim të gabuar të ligjit duke shkelur dispozitat e ligjit material dhe procedural.

- Gjykata Kushtetuese e R.SH në shumë raste ka theksuar se: *“Privimi i palës në proces nga mundësia, që nëpërmjet përfaqësimit të mbrojtë interesat e veta në gjykim, është konsideruar shkelje e standardeve të procesit të rregullt”* (Vendime të Gj. K. nr. 6/2007; nr. 13/2007, etj.).

- E drejta për t’u mbrojtur, e cila realizohet nëpërmjet të drejtës për të qenë i pranishëm në gjykim, përbën një aspekt të rëndësishëm të procesit të rregullt ligjor. Realizimi i kësaj të drejte shtrihet para organeve gjyqësore detyrimin për të njoftuar palët dhe mbrojtësit e tyre për datën dhe orën e zhvillimit të seancës, për të siguruar praninë e tyre dhe për të mos i përjashtuar padrejtësisht nga gjykimi.

- Në rastin konkret, rezulton se Gjykata Administrative e Apelit ka zbatuar keq nenin 154 të KPC-së, parë bashkërisht me nenin 21 të ligjit nr. 49/2012, si dhe nenin 130–133 të KPC-së parë bashkërisht me nenin 22 të ligjit nr. 49/2012. Në bazë të nenit 154 të KPC-së dhe nenit 21, të ligjit 49/2012, paditësi ka detyrimin që të përcaktojë në padinë e tij, ndër të tjera edhe: emrin, atësinë, mbiemrin, vendbanimin ose vendqëndrimin e paditësit e të paditurit dhe të personave që përkatësisht i përfaqësojnë ata, kur ka të tillë. Në rast se padia nuk plotëson kriteret e përmendura në nenet 154 e vijues të KPC-së, atëherë ajo konsiderohet me të meta dhe gjykata i kërkon paditësit që të bëjë plotësimin e tyre në kuptim të neneve 154/a dhe 158/a të KPC-së.

- Në rastin në fjalë, njoftimi i palës së paditur në procesin e themelit (kërkuesve në këtë proces) nuk është bërë i mundur, në fletëthirrje është bërë shënimi “i panjohur”, për shkak se adresa e tyre nuk ishte e saktë. Komuna Lukovë përmban një sërë fshatrash dhe mungesa e përcaktimit të saktë të adresës, e bën efektivisht të pamundur gjetjen e palës nga ftuesi i gjykatës apo postieri. Paditësi gjatë gjykimit të themelit nuk ka sjellë asnjë provë që të vërtetonte se adresa e vetme e njohur e të paditurve ishte ajo e përcaktuar në padi, në mënyrë që gjykata të krijonte bindjen se të paditurve nuk i dihet vendbanimi ose vendqëndrimi në Republikën e Shqipërisë, në mënyrë që njoftimi i fletëthirrjes të bëhej nëpërmjet shpalljes.

- Për më tepër, në dosje rezulton të jetë vërtetuar e kundërta. Gjatë shqyrtimit gjyqësor, ka rezultuar e provuar se adresa e saktë e kërkuesve ka qenë në fshatin Borsh, Lagja Shkallë. Në dosje është paraqitur një vërtetim i lëshuar nga Komuna Lukovë ku vërtetohet se, kërkuesja Teuta Lala është banore e fshatit Borsh, vërtetim i ndodhur në dosjen gjyqësore, për të cilin Gjykata Administrative e Apelit nuk e ka marrë fare në shqyrtim si provë.

- Nga ana tjetër, kërkuesit kishin caktuar një përfaqësues (Av. Gjergji Imeraj deklaruar në seancë nga kërkuesit), në gjyqin e zhvilluar fillimisht pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë,

atëherë Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Gjirokastrë duhet që fletëthirrjet t'ia dërgonte avokatit. Ky përfaqësues as nuk është njoftuar dhe as është bërë përpjekje për njoftimin e tij nga Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Gjirokastrë.

- Gjithashtu, në seancën gjyqësore u provua se edhe nga vendimi i shpalljes i moskompetencës lëndore të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, adresa rezultoi në fshatin Borsh dhe jo në Lukovë.

- Përpos kësaj shkeljeje thelbësore të të drejtave të palëve në proces, gjykata gaboi edhe në realizimin e njoftimit të vendimit përfundimtar nëpërmjet afishimit. Ashtu sikundër kemi parashtruar gjatë procesit të rivendosjes në afat, në fashikullin gjyqësor nuk tregohet fakti se Komuna Lukovë ka afishuar kopje të vendimit të gjykatës, në mënyrë që të provohet marrja dijeni e kërkuësve për vendimmarrjen e gjykatës. Në kushtet kur gjykata në shqyrtimin e çështjes në themel nuk i garantoi të paditurve pjesëmarrjen në gjykim dhe për më tepër të drejtën për të marrë dijeni për vendimin përfundimtar të gjykatës, në mënyrë që të ushtronin të drejtën e ankimit, dhe kjo për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, atëherë ata (të paditurit) iu drejtuan gjykatës me kërkesën objekt gjykimi, duke kërkuar rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit.

- Gjykata Administrative e Apelit me shumicë votash vendosi të ndryshojë vendimin e mësipërm dhe të rrëzojë kërkesën për rivendosje në afat pa dhënë asnjë argument racional, por duke iu referuar faktit që kërkuësit në kërkesën e tyre nuk kanë vendosur një adresë të saktë dhe për rrjedhojë nuk i takon të rivendosen në afat. Ky arsyetim jo vetëm është në kundërshtim me dispozitat sipërcituara, por thëllon paligjshmërinë, pasi i mohon për herë të dytë kërkuësve të drejtën e pjesëmarrjes në gjykim dhe të drejtën për një ankim efektiv ndaj vendimeve të dhëna nga gjykatat e ulëta.

- Gjykata Administrative e Apelit ka vepruar në kundërshtim me ligjin 49/2012, që parashikon mënyrën e njoftimit për gjykim në apelin administrativ, pasi jo vetëm që nuk na ka njoftuar me letër-thirrje për datën e gjykimit të çështjes, por as nuk e ka shpallur atë në faqen e saj zyrtare. Gjykata është mjaftuar me faktin e shpalljes së saj në ambientet e gjykatës, kur ndërkohë ka pasur detyrimin për publikimin e saj në faqen zyrtare të gjykatës dhe shpalljen e datës së gjykimit pranë njësisë administrative ku banon kërkuësi. Me të drejtë lind pyetja, si mund të marrë dijeni pala kërkuëse që banimin e ka në fshatin Borsh Sarandë, për një njoftim në Tiranë?! Me këtë veprim, Gjykata e Apelit na ka mohuar të drejtën për një proces të rregullt gjyqësor, duke pasur interes në këtë çështje, pasi me vendim të formës së prerë na është hequr trualli ku ne kemi shtëpinë.

- Në këto kushte, Gjykata është treguar e njëanshme dhe ka cenuar parimet bazë të shtetit të së drejtës, ku mbi të gjitha prevalon e drejta e çdo individi për të pasur një proces të rregullt ligjor dhe të paanshëm. Pasojat e ekzekutimit të këtij vendimi janë tepër të rënda, për vet faktin se nëse nga ne nuk ushtrohet ankim kundër vendimit nr. 411, datë 17.6.2014, automatikisht rrezikojmë të humbasin shtëpinë ku ne jetojmë. Me të drejtë, në vendimin e gjykatës njëri prej anëtarëve të trupit gjykues ka "votuar" kundër, duke i qëndruar arsyetimit të bërë në vendimin e shkallës së parë.

## **II. Vlerësimi i Kolegjit Administrativ**

13. Paraprakisht, sa i përket afatit për paraqitjen e rekursit në Gjykatën e Lartë, nga aktet e dosjes gjyqësore rezultoi se aktet e komunikimit të vendimit nr. 76, datë 23.11.2015, të Gjykatës Administrative të Apelit, drejtuar kërkuësve në adresën: Komuna Lukovë Sarandë, janë kthyer me shënimin e postës "i panjohur". Kërkuësit kanë marrë dijeni për vendimin më datë 8.1.2016, kur kërkuësja Erilinda Lala, ka tërhequr vendimin (edhe për kërkuësit e tjerë) në sekretarinë e Gjykatës Administrative të Apelit.

14. Rrjedhimisht rekursi i ushtruar nga kërkuësit rezultoi se është paraqitur më datë 5.2.2016, pra brenda afatit prej 30 (tridhjetë) ditësh, të parashikuar në nenin 443(2) i Kodit të Procedurës Civile. Rekursi i kërkuësve i është komunikuar prej Gjykatës Administrative të Apelit personave të tretë, Prefekti i Qarkut Vlorë dhe Komuna Lukovë, të cilët nuk kanë paraqitur kundërrkurs.

### **A. Procedura në Gjykatën e Lartë dhe nevoja për njësim të praktikës gjyqësore**

15. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë (në vijim Kolegji), çmon të nevojshme të theksojë qëndrimin e mbajtur për shkak të disa ndryshimeve thelbësore që ka pësuar legjislacioni procedural nga momenti, kur Gjykata Administrative e Apelit ka marrë vendimin dhe pala ka ushtruar rekursin në Gjykatën e Lartë e deri në momentin që merret ky vendim. Ndryshimet që ka pësuar ligji nr. 49/2012, janë thelbësore për rregullat që duhet të ndiqen gjatë procedurës së gjykimit që zhvillon ky Kolegji. Konkretisht në nenin 9 të ligjit nr. 49/2021, “Për disa shtesa dhe ndryshime në ligjin nr. 49/2012, datë 3.5.2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, i ndryshuar, është parashikuar se: “Përbërja e trupave gjykuese si dhe procedura e gjykimit në Gjykatën e Lartë rregullohet sipas përcaktimeve të këtij ligji, pavarësisht parashikimeve të ndryshme në ligje të tjera.” Pikërisht rregullat e reja të gjykimit që parashikohen për procedurën e gjykimit që duhet të zhvillojë Kolegji Administrativ, janë të zbatueshme edhe për rastin në shqyrtim.

16. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, i përbërë nga trupa gjykuese me tre gjyqtarë, mori në shqyrtim në dhomë këshillimi këtë çështje më datë 23.3.2023 dhe konstatoi ekzistencën e praktikave të ndryshme, që lidheshin me kuptimin e institutit procedural të rivendosjes në afat të ankimit, lidhur me faktin nëse duhet apo jo që kërkesës për rivendosje në afat t’i bashkëlidhej edhe akti procedural i ankimit për të cilin kërkohet rivendosja në afat (*shih ndër të tjerë, vendimin nr. 00-2013-570 (73), datë 29.1.2013, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë; vendimin nr. 00-2015-3386, datë 9.7.2015, të Kolegjit Administrativ i Gjykatës së Lartë; vendimin nr. 00-2022-2780 (456), datë 9.11.2022, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, etj*).

17. Dy qëndrimet kryesore kontradiktore të konstatuara nga Kolegji dhe që janë vënë re në praktikë janë:

1. Gjatë shqyrtimit të kërkesës për rivendosje në afat, nuk është e nevojshme të bashkëlidhet edhe akti procedural i ankimit, por ky i fundit depozitohet brenda një afati të ri 15-ditor, që fillon të ecë pasi vendimi gjyqësor për rivendosje në afat të apelit merr formë të prerë;

2. Kërkesës për rivendosje në afat duhet t’i bashkëlidhet edhe akti procedural për të cilin kërkohet rivendosja në afat, që është pikërisht ankimi në Gjykatën Administrative të Apelit. Nëse kjo kërkesë pranohet me vendim të formës së prerë, atëherë akti procedural i paraqitur bashkëlidhur kërkesës për rivendosje në afat quhet se është paraqitur në afat dhe bëhet i aftë të nisë procedurën e apelit, sa i përket shqyrtimit të themelit të çështjes nga Gjykata Administrative e Apelit.

18. Mbi këto qëndrime kontradiktore, Kolegji, mbështetur në nenet 62 (1)(b) dhe 62/a të ligjit nr. 49/2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, i ndryshuar, vendosi kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore, duke shtruar për njësim çështjen kryesore si vijon:

- **Referuar nenit 152 të Kodit të Procedurës Civile, në gjykimet administrative, kur paraqitet një kërkesë për rivendosje në afat të ankimit, a duhet që kërkuesi t’i bashkëlidhë kërkesës edhe aktin procedural të ankimit për të cilin kërkohet rivendosjen në afat?**

#### **B. Ligji i zbatueshëm**

19. Ligji nr. 49/2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, i ndryshuar (*këtej e tutje ligji nr. 49/2012*), në nenin 1(2), i titulluar “Objekti” parashikon se:

“Dispozitat e këtij ligji plotësohen me parashikimet e Kodit të Procedurës Civile, me përjashtim të rasteve dhe për aq sa ky ligj nuk parashikon ndryshe.”.

20. Neni 44 i ligjit nr. 49/2012, i titulluar “Mjetet dhe afatet e ankimit” parashikon:

“Mjetet dhe afatet e ankimit të vendimeve të gjykatave administrative janë të njëjta me ato të parashikuara në Kodin e Procedurës Civile, përveç kur parashikohet ndryshe në këtë ligj.”.

21. Neni 151 i Kodit të Procedurës Civile, i titulluar aktualisht “Rivendosja në afatet procedurale”, përpara ndryshimeve të vitit 2017, (*në fuqi në kohën e ushtrimit të kërkesës*), parashikonte:

*“Kur palët ose prokurori që ka ngritur padi, për shkaqe të arsyeshme kanë humbur afatin ligjor ose atë të caktuar nga gjykata, mund të kërkojnë prej saj rivendosjen në afat procedurale, përveç kur afatet kanë karakter prekluziv.”.*

22. Pas ndryshimeve të vitit 2017, të bëra me ligjin nr. 38/2017, neni 151 i KPC-së, parashikon: *“Kur palët ose prokurori, për arsye që rrjedhin nga forca madhore ose që nuk mund të ishin parashikuar nga ata, kanë tejkaluar afatin procedural ligjor ose atë të përcaktuar nga gjykata, mund t'i kërkojnë gjykatës rivendosjen në këto afate procedurale, përveç kur afatet kanë karakter prekluziv.”.*

23. Neni 152 i KPC-së parashikon se:

*“Kërkesa për rivendosjen e afatit të humbur shqyrtohet nga gjykata së cilës duhet t'i paraqiten edhe dokumentet që justifikojnë ose për të cilat kërkohet rivendosja e afatit. Gjatë shqyrtimit të kërkesës thirret edhe pala tjetër.*

*Kundër vendimit të gjykatës mund të bëhet ankim i veçantë.”.*

24. Neni 443 i Kodit të Procedurës Civile i titulluar “Afati i ankimit” parashikon se:

*“Afati i ankimit në gjykatën e apelit, kundër vendimeve përfundimtare të gjykatës së shkallës së parë, është 15 ditë.*

*Afati për të bërë rekurs në Gjykatën e Lartë, kundër vendimeve të gjykatës së apelit, është 30 ditë.*

*Afati për të kërkuar rishikimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë dhe kundërshtimin e të tretit është 30 ditë.*

*Afati i ankimeve dhe rekurseve të veçanta është 5 ditë.”.*

25. Neni 445 i Kodit të Procedurës Civile, i titulluar “Prekluziviteti i ankimit”, parashikon se:

*“Ankimi në gjykatën e apelit dhe rekursi në Gjykatën e Lartë nuk mund të bëhen pasi ka kaluar një vit nga shpallja e vendimit. Kjo dispozitë nuk zbatohet kur pala në mungesë vërteton se nuk ka qenë në dijeni të procesit gjyqësor për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve.”.*

26. Ndërsa neni 458 i Kodit të Procedurës Civile, i titulluar “Rivendosja në afatin e ankimit”, parashikon se:

*“Kur palët kanë humbur të drejtën e ankimit për shkaqe të arsyeshme, mund të paraqesin kërkesë për rivendosje në afat, përpara gjykatës që ka dhënë vendimin. Kjo kërkesë shqyrtohet nga gjykata dhe kundër vendimit të tij mund të bëhet ankim i veçantë.”.*

### **C. Vlerësimi i Kolegjit Administrativ mbi çështjen e ngritur për njësim**

27. Kolegji vlerëson se instituti procedural i rivendosjes në afat, është i lidhur ngushtësisht dhe është pjesë përbërëse e konceptit juridik të afateve procedurale. Ndaj, para trajtimit të këtij instituti si dhe parashtrimi të rregullit të së drejtës për çështjen e shtruar për njësim nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, vlerësohet e nevojshme që të jepen disa konsiderata të përgjithshme në lidhje me kuptimin, llojet dhe zbatimin e afateve që parashikon ligji procedural. Kolegji vëren se afatet procedurale janë ato hapësira kohore para, brenda apo pas kalimit të cilave, ligji procedural lejon apo kërkon nga subjektet procedurale kryerjen e sjelljeve të caktuara, të cilat kanë pasoja juridike për të drejtat dhe detyrimet e tyre në atë proces. Afatet janë përsheptuese kur ligji përcakton momentin deri kur mund të kryhet një akt procedural dhe vonuese, kur ligji përcakton momentin para të cilit nuk mund të kryhet një akt procedural i caktuar. Afatet janë veçanërisht të rëndësishme në procedurat gjyqësore, pasi janë shfaqje e formalizmit të së drejtës procedurale, të cilat kanë si funksion kryesor rregullimin, disiplinimin, orientimin dhe qartësimin e procesit gjyqësor, duke buruar nga nevoja për gjykim brenda afateve të arsyeshme, sipas kuptimit të nenit 42(2) të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë dhe nenit 6 të Konventës Evropiane të të Drejtave të Njeriut, si dhe mbi të gjitha për garantimin e parimit të sigurisë juridike. Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (GjEDNj) ka theksuar se: “[r]regullat që përcaktojnë hapat formalë që duhet të ndjekin palët si dhe afatet që duhen zbatuar prej tyre kur paraqesin një apel apo kërkesë për mbrojtje gjyqësore, synojnë sigurimin e administrimit të duhur të drejtësisë dhe veçanërisht, zbatimin e parimit të sigurisë juridike (*Cañete de Goñi k. Spanjës*, 2020, § 36). Po ashtu GjEDNj-ja ka theksuar se: “zbatimi i rregullave formale të procedurës civile, me anë të të cilave palët sigurojnë zgjidhjen e mosmarrëveshjeve, është me vlerë dhe i rëndësishëm, pasi ka aftësinë të kufizojë diskrecionin, të sigurojë barazinë e palëve, të

parandalojë arbitraritetin, të sigurojë zgjidhjen efektive të mosmarrëveshjes brenda një afati të arsyeshëm, si dhe të sigurojë sigurinë juridike dhe respektin për gjykatën (*Zubac k. Kroacisë* [GC], 2018, § 96)". Nga ana tjetër, GjEDNj-ja ka theksuar edhe se: "[g]jatë zbatimit të rregullave procedurale, gjykatat duhet të shmangin si zbatimin e tyre me formalizëm të tepruar, që do të dëmtonte ndershmërinë e procesit, ashtu edhe fleksibilitetin e tepruar, që do të zhvleftësonte kërkesat procedurale që parashikohen në ligj (*Hasan Tunc' dhe të Tjerë k. Turqisë*, 2017, §§ 32–33).

28. Afatet procedurale gjejnë zbatim dhe rregullojnë si veprimtarinë procedurale të palëve ashtu edhe atë të gjykatës. Për këtë qëllim, në nenin 3 të Kodit të Procedurës Civile "[k]ërkesa e palëve për fillimin e një procesi gjyqësor është e lidhur me përmbushjen nga ana e tyre të detyrimeve që rrjedhin prej këtij procesi, në format dhe *afatet* e parashikuara në këtë Kod." Në nenin 4 të këtij Kodi përcaktohet se: "[g]jykata kujdeset për zhvillimin e rregullt të procesit gjyqësor. Për këtë qëllim, në bazë të kompetencave që i jepen nga ky Kod, vendos për *afatet* dhe urdhëron marrjen e masave të nevojshme." Ndërsa në nenin 28 të Kodit të Procedurës Civile parashikohet se: "[g]jykata duhet të shprehet për të gjitha kërkesat që parashtrihen në padi, pa i kaluar kufijtë e saj, duke realizuar një gjykim të drejtë, të pavarur dhe të paanshëm *brenda një afati të arsyeshëm*." Më tej, në nenin 3(1), të ligjit nr. 49/2012, është përcaktuar se: "[g]jykata në gjykimin administrativ, siguron nëpërmjet një procesi të rregullt gjyqësor *dhe brenda afateve të shpejta e të arsyeshme*, mbrojtjen juridike të të drejtave, lirive dhe interesave kushtetues dhe ligjorë të subjekteve, që mund të cenohen si pasojë e ushtrimit ose jo të funksioneve publike nga ana e organeve të administratës publike."

29. Në vija të përgjithshme mund të thuhet se afatet që parashikon ligji procedural janë ose detyruese ose orientuese. Afate detyruese janë ato, mosrespektimi i të cilave passjell pasoja penalizuese juridike për subjektet procedurale, duke iu pamundësuar atyre kryerjen e mëtejshme të veprimeve të caktuara procedurale apo ushtrimin e të drejtave në proces. Ndërsa afatet orientuese nuk passjellin pasoja të drejtpërdrejta penalizuese për subjektet procedurale, por parashikohen nga ligji me qëllim për të orientuar subjektet për kohën e arsyeshme që duhet të kenë parasysh për kryerjen e veprimtarive të caktuara procedurale. Nenet 145, 146, 147, 151 e 445 të Kodit të Procedurës Civile rregullojnë aspektet kryesore të afateve procedurale, duke i ndarë ato në dy kategori kryesore: 1. afatet ligjore (*ato që parashikohen shprehimisht në ligj*); 2. afatet gjyqësore (*ato, përcaktimi konkret i të cilave libet në zgjedhjen e kujdesshme të gjykatës, pavarësisht se ligji mund të kenë parashikuar marzhe të caktuara në ushtrimin e kësaj zgjedhje*). Afatet ligjore janë: a) të zakonshme, b) të prera, c) me karakter prekluziv. Afatet gjyqësore janë gjithnjë vetëm të zakonshme, përveç kur ligji shprehimisht i jep të drejtë gjykatës për vendosjen e një afati të prerë apo prekluziv. Afatet e prera dhe ato prekluzive duhet të përcaktohen shprehimisht nga ligji si të tillë, pasi mosrespektimi i tyre passjell pamundësi apo humbje të së drejtës për të kryer një veprimtari konkrete procedurale. Gjykata mund që kryesisht apo me pëlqimin e palëve të shkurtojë apo të zgjasë afatet e zakonshme, kur një gjë e tillë është e lejueshme nga ligji, ndërsa afatet e prera dhe ato prekluzive nuk mund të shkurtohen apo të zgjaten. Nga ana tjetër të gjitha afatet mund të rivendosen, me përjashtim të atyre me natyrë prekluzive, por edhe këto të fundit mund të mos merren parasysh nga gjykata, në rrethana të caktuara shprehimisht në ligj (*si p.sh: në rastin e palës që nuk ka dijeni për procesin gjyqësor ku është palë për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve*).

30. Midis llojeve të ndryshme të afateve, ato që normojnë ushtrimin e të drejtës së ankimit, janë ndër afatet më të rëndësishme të parashikuara në Kodin e Procedurës Civile dhe ligjin nr.49/2012, pasi kalimi i tyre, i shoqëruar me mosveprimin e palës së interesuar për të paraqitur ankim ndaj një vendimi gjyqësor, passjell humbjen e të drejtës për këtë palë. Nisur nga karakteristikat e nxjerra në pah më sipër, afatet e ankimit të parashikuara nga neni 443 i Kodit të Procedurës Civile janë përshpejtuese, detyruese, ligjore dhe të prera. Ndaj në nenin 444 të Kodit të Procedurës Civile parashikohet se afatet e ankimit janë të prera dhe fillojnë nga dita e nesërme e njoftimit të vendimit të arsyetuar. Kalimi i afateve të ankimit passjell marrjen formë të prerë të vendimit gjyqësor përkatës, në kuptim të nenit 451(b) të Kodit të Procedurës Civile. Vendimi përfundimtar i formës së prerë dhe që nuk mund t'i nënshtrohet më asnjë mjeti të zakonshëm

ankimi ka fuqinë e gjësë së gjykuar, në kuptim të nenit 451/a të Kodit të Procedurës Civile dhe e njëjta çështje nuk mund të gjykohej sërish.

31. Në lidhje me sa më sipër, dallohen disa situata që mund të verifikohen në praktikë, ndër të cilat veçohen tre, si vijon: 1. rasti kur pala është në dijeni të procesit gjyqësor, por vendimi përfundimtar i arsyetuar i gjykatës nuk i njoftohet fare (mungon procedura e njoftimit) nga sekretaria gjyqësore sipas nenit 316 të Kodit të Procedurës Civile; 2. rastin kur pala është në dijeni të procesit gjyqësor dhe i është njoftuar edhe përmbajtja e vendimit përfundimtar të arsyetuar të gjykatës, por gjatë kohëvazhdimit të afatit të ankimit, ndodhet në rrethana të tilla që pa fajin e saj, e bëjnë absolutisht të pamundur ushtrimin e të drejtës së ankimit në afat (shkaqet e arsyeshme); dhe 3. rasti kur pala në mungesë nuk ka dijeni fare për procesin dhe as vendimin përfundimtar të gjykatës, për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, por merr dijeni efektive më pas për vendimin e gjykatës.

32. Referuar rastit të parë, kur palës e cila ka dijeni për procesin (*pavarësisht se mund të ketë qenë në mungesë të vullnetshme në shpalljen e vendimit apo në ndonjë seancë tjetër gjyqësore, ose ka qenë prezent në shpalljen e vendimit nga gjykata pa arsyetim por vetëm me dispozitiv*), nuk i njoftohet vendimi përfundimtar i arsyetuar i gjykatës sipas nenit 316 të Kodit të Procedurës Civile, atëherë në këtë rast, gjykata nuk mund të konsiderojë të formës së prerë një vendim që nuk i është njoftuar palëve dhe nëse gabimisht e ka bërë një gjë të tillë, shënimi i “formës së prerë” në atë vendim nuk ka vlerë juridike. Forma e prerë është gjendje fakti dhe juridike njëkohësisht, e cila kushtëzohet nga dijenia e vërtetuar e palëve. Në këtë rast, pala e interesuar konform nenit 444 të Kodit të Procedurës Civile, ka të drejtë të paraqesë ankim në gjykatën që ka dhënë vendimin (sipas nenit 446 të Kodit të Procedurës Civile) brenda afateve të parashikuara në nenin 443 të këtij Kodi, duke filluar nga dita e nesërme e ditës kur njoftohet apo merr dijeni efektivisht për vendimin e arsyetuar. Në këtë rast është gjyqtari i ankimit ai që sipas nenit 450 të Kodit të Procedurës Civile, do të vlerësojë respektimin e kushteve formale të ankimit. Ndaj nuk shtrohet për diskutim rivendosja në afat e ankimit, pasi afati as formalisht nuk ka filluar të ecë për palët, për shkak të mos realizimit të ndonjë njoftimi nga gjykata. Në lidhje me rastin e mosnjoftimit, GjEDNj-ja ka theksuar se: “e drejta për të paraqitur [...] apelim duhet të lindë nga momenti kur pala vjen efektivisht në dijeni për një vendim të gjykatës që vendos një detyrim kundrejt saj apo që potencialisht dëmton të drejtat apo interesat e saj të ligjshme. Përndryshe, gjykatat mund të shkurtojnë ndjeshëm kohën për paraqitjen e apelit apo edhe ta bëjnë atë të pamundur, nëpërmjet vonesave në njoftimin e vendimit. Si mjet komunikimi midis gjykatës dhe palëve, njoftimi bën që vendimi i gjykatës dhe arsyet për marrjen e tij t’i bëhen të ditura palëve, duke iu mundësuar kështu atyre të paraqesin apel nëse dëshirojnë” (*Miragall Escolano dhe Të Tjerët k. Spanjës*, 2000, § 37).

33. Ndryshe qëndron rasti i dytë, kur gjykatat ia njoftojnë vendimet ndaj të cilave lejohet ankimi, palëve apo përfaqësuesve të tyre, por këto për shkaqe të arsyeshme, që kanë të bëjnë me rrethana objektive me natyrë absolute dhe të pavarura nga vullneti i tyre, nuk kanë mundësi të ushtrojnë të drejtën e ankimit. Në këtë rast pala ka dijeni për vendimin e arsyetuar ndaj të cilit kërkon të ushtrojë ankim, por ndodhet në kushtet e pengesave objektive absolute që nuk mund të ishin parashikuar prej saj, e që për këtë shkak nuk mundet të ushtrojë të drejtën e ankimit. Këtu gjen zbatim instituti i rivendosjes në afat të ankimit, sipas neneve 151, 152 e 458 të Kodit të Procedurës Civile.

34. Në vijim referuar rastit të tretë të parashtruar më sipër, nëse gjykata i ka zbatuar formalisht rregullat e njoftimeve sipas Kodit të Procedurës Civile (*p.sh: nenet 128–133/b dhe 141–144/a*) për palët në mungesë apo përfaqësuesit e tyre, duke u dërguar atyre njoftimet gjatë gjykimit dhe më pas edhe për vendimin e gjykatës, si dhe ka administruar aktet përkatëse të njoftimit, por këto njoftime preken nga pavlefshmëri sipas nenit 122 të Kodit të Procedurës Civile (*të tilla që krijojnë pasiguri të plotë për personin apo datën e njoftimit*), atëherë “forma e prerë” që i ka shënuar gjykata vendimit të saj (*për mosankimim nga palët në mungesë*), mund të cenohet vetëm nëpërmjet paraqitjes së kërkesës për rivendosje në afat të ankimit, në të cilën pala e interesuar shënon si shkak për

humbjen formale të afatit të ankimit, pavlefshmërinë e njoftimeve të kryera nga gjykata. Po kështu vepron edhe pala që ndonëse ka dijeni për procesin, ka qenë në mungesë në shpalljen e vendimit, ose vendimi është shpallur i paarsyetuar dhe akti i njoftimit të vendimit të arsyetuar të gjykatës për të është i pavlefshëm sipas nenit 122 të Kodit të Procedurës Civile. Edhe kjo palë duhet të kërkojë rivendosjen në afat të ankimit, nëse dëshiron të ankimojë vendimin e gjykatës. Pavlefshmëria e njoftimit në këtë rast, përbën një rrethanë që nuk duhet të ketë të bëjë me vullnetin e palës, siç janë për shembull rastet e parashikuara nga nenet 129(5), 158(5) të Kodit të Procedurës Civile (*detyrimi i palëve dhe personave të tretë për të njoftuar gjykatën për ndryshimin e të dhënave të tyre elektronike të kontaktit*), përndryshe pretendimi për pavlefshmëri është i papranueshëm.

35. Nisur nga sa më sipër, Kolegji vëren se instituti procedural i rivendosjes në afat të ankimit është aspekti ekuilibruar i ngurtësisë që shoqëron në vetvete ekzistencën e afateve procedurale dhe përbën përjashtimin nga rregulli, i cili ndikon në përforcimin e vetë rregullit. Ky institut i jep elasticitetin e nevojshëm procedurave gjyqësore dhe shërben për mbrojtjen dhe garantimin e procesit të rregullt ligjor. Rivendosja në afat e cila parashikohet nga nenet 151, 152 e 458 të Kodit të Procedurës Civile, është mjeti i mbrojtjes për palën që, pa fajin e saj, humb formalisht një afat ankimi. Kjo, si në rastin kur ajo vetë apo përfaqësuesi i saj për shkaqe të arsyeshme ndodhen në kushtet e pamundësisë absolute për paraqitjen e ankimit, që nuk varet nga rrethana që mund të parashikoheshin prej tyre, ashtu edhe në rastin kur afati humbet për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, të cilat formalisht janë kryer nga gjykata, por që në thelb janë të vesuara në atë masë, sa ligji i quan të pavlefshme. Në këtë rast, pala e interesuar, e cila dëshiron të paraqesë ankim, do që të zhbëjë cilësinë e formës së prerë të vendimit gjyqësor, dhe kjo realizohet vetëm nëpërmjet procedurës së posaçme të rivendosjes në afat, e cila sipas neneve 152 e 458 të Kodit të Procedurës Civile, është një procedurë që zhvillohet në prani edhe të palës tjetër kundërshtarë, pasi është zgjatim natyral i institutit procedural të ankimit dhe vlerësimit gjyqësor të respektimit apo jo të afatit të ankimit nga palët e interesuara. Neni 152 i KPC-së parashikon shprehimisht se: “[g]jatë shqyrtimit të kërkesës thirret edhe pala tjetër.” Kjo bëhet me qëllim, që ushtrimi i një ankimi të munguar për shkaqe absolute objektive, të pavarura nga vullneti i palës apo përfaqësuesit të saj, të lejohet nga gjykata vetëm duke dëgjuar paraprakisht edhe palën që “dëmtohet” nga rivendosja në afat dhe heqja e cilësisë së formës së prerë të vendimit përkatës. Kjo pasi, siç u tha më lart, nëse nuk ushtrohet e drejta e ankimit (në rastet kur lejohet ankimi), vendimi merr formë të prerë dhe nuk mund të cenohet më ajo që është vendosur nga gjykata, pasi cenohet siguria juridike dhe gjëja e gjykuar (*kur nuk ka mjete të tjera ankimi në dispozicion*), përveç kur vendimi ka natyrë të tillë që ligji parashikon se mund të ndryshohet sa herë ndryshojnë rrethanat (si p.sh: vendimi që ka vendosur një detyrim për ushqim).

36. Në rastin e humbjes së afatit të ankimit për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, ky fakt përbën argument për të kërkuar rivendosjen në afat të ankimit të munguar, e jo paraqitjen e një padie për pavlefshmërinë e njoftimeve. Në këtë rast, pretendimi që shërben për të mbështetur kërkesën për rivendosje në afat, ngrihet gjatë kësaj procedure të posaçme ku gjykata heton dhe vlerëson faktin nëse pretendimi i parashtruar është apo jo i vërtetë. Por, nuk ka interes juridik pala e interesuar që të iniciojë një proces gjyqësor *de novo* me palë kundërshtarë vetëm për këtë pretendim, duke paraqitur padi me objekt pavlefshmërinë e njoftimeve, kundrejt palës tjetër kundërshtarë të gjykimit të themelit. Aktet e njoftimit, janë akte të gjykatës dhe çdo pretendim për pavlefshmëri të tyre i adresohet gjykatës nëpërmjet kërkesës për rivendosje në afat, ku gjatë kësaj procedure, për shkak se potencialisht mund të preken të drejtat e palës tjetër, dëgjohet edhe kjo e fundit, në lidhje me qenien apo jo të pavlefshme të njoftimeve. Nëpërmjet këtij procesi, i cili ka si objekt të tij vetëm rrethanat që kanë penguar ushtrimin e të drejtës së ankimit nga pala e interesuar, mundësohet zgjidhja e pretendimit dhe eventualisht rivendosja në vend e të drejtës.

37. Nisur nga sa më sipër natyrshëm shtrohet pyetja, çfarë kuptohet me rivendosje në afat? A është ky një rifillim i afatit procedural të ankimit, i cili ndodh pasi vendimi për rivendosje në afat merr formë të prerë, apo afati i kaluar nuk rifillon më, por e drejta që do të ushtrohej brenda atij

afati të kaluar, lejohet të ushtrohet më pas dhe konsiderohet njësoj si të ishte paraqitur brenda afatit?

38. Kolegji vlerëson se në nenin 152 të Kodit të Procedurës Civile është parashikuar shprehimisht se: “***[k]ërkesa për rivendosjen e afatit të humbur shqyrtohet nga gjykata së cilës dubet t'i paraqiten edhe dokumentet që justifikojnë ose për të cilat kërkohet rivendosja e afatit.***” Ky formulim i dispozitës rregullon disa çështje: 1) Përcakton se është gjykata që ka dhënë vendimin ajo që shqyrton dhe vendos për kërkesën për rivendosjen e afatit të humbur të ankimit (*shih dhe nenin 458 të KPC-së*), 2) Pala e interesuar duhet të paraqesë edhe dokumentet (provat) që justifikojnë ekzistencën e rrethanave të tilla që vlerësohen të arsyeshme dhe që i pamundësonin palës ushtrimin e të drejtës së ankimit brenda afatit të përcaktuar nga ligji, 3) Pala e interesuar ka detyrimin që bashkë me kërkesën për rivendosjen në afat, të paraqesë edhe ato dokumente për të cilat kërkohet rivendosja e afatit, d.m.th në rastin e ankimit atë akt procedural që do të duhej të ishte paraqitur brenda afatit të humbur pa fajin e palës, por që për shkak të rrethanave të justifikuara, nuk qe e mundur të paraqitej. Në këtë rast, shprehja “dokumentet” ka disa kuptime njëherësh, si në kuptim të provave që provojnë rrethanat e arsyeshme që penguan ushtrimin e të drejtës së ankimit, ashtu edhe vetë aktin e ankimit që kërkohet të rivendoset në afat.

39. Pala ka interes juridik për paraqitjen e kërkesës për rivendosjen në afat të ankimit, vetëm nëse e shoqëron kërkesën e saj me aktin procedural të ankimit, ashtu siç kërkon neni 152 i Kodit të Procedurës Civile, kur përcakton se pala duhet të paraqesë edhe dokumentet “për të cilat kërkohet rivendosja e afatit”. Nëse pala nuk e bashkëlidh ankimin, atëherë gjykata duhet ta konstatojë me të meta kërkesën dhe t'i lërë asaj një afat për plotësimin e saj me aktin procedural për të cilin kërkohet rivendosja në afat (*sipas nenit 455 të Kodit të Procedurës Civile*). Pala nuk ka interes nëse kërkon thjesht rifillimin e afatit nga e para, në mënyrë që të ketë në dispozicion një afat të ri, gjatë të cilit të vlerësojë nëse do e bëjë apo jo ankimin. Afati i kaluar nuk mund të rifillojë edhe njëherë, por e drejta e “cenuar” mund të “shërohet”. Ndaj flitet për rivendosje në afat (rivendosje në situatën *quo ante*) dhe jo rifillim të afatit. Kjo pasi, pala kur merr dijeni efektive për vendimin gjyqësor të arsyetuar, të cilin kërkon ta ankimojë, ndonëse e humbi më parë afatin ligjor të ankimit për shkaqe të pavarura nga vullneti i saj (qoftë edhe për shkak të njoftimit të pavlefshëm), duhet të paraqesë kërkesën për rivendosjen në afat të ankimit dhe bashkë me këtë kërkesë të paraqesë edhe kopjen e ankimit që kërkon të rivendosë në afat, me qëllim që edhe ai bashkë me kërkesën t'i njoftohet palëve të tjera. Në këtë mënyrë, palët e tjera kanë mundësi që të paraqesin kundërshtimet e tyre (nëse kanë) për kërkesën për rivendosje në afat dhe njëkohësisht, nëse dëshirojnë, të paraqesin edhe kundërankimet (apo kundërrekurset) përkatëse, me qëllim që nëse kërkesa për rivendosje në afat pranohet, gjykata që do të shqyrtojë ankimin, të ketë mundësi të vlerësojë edhe qëndrimin e palës kundërshtare në lidhje me përmbajtjen e tij. Kjo do të thotë se në procedurën që pason paraqitjen e kërkesës për rivendosje në afat, gjykata mban parasysh dhe zbaton *mutatis mutandis* edhe rregullat e tjera procedurale që shoqërojnë paraqitjen e mjetit përkatës të ankimit, që lidhen me pranueshmërinë e tij, si dhe plotësinë e aktit procedural të ankimit, konform neneve 442 e vijues të Kodit të Procedurës Civile (*për aq sa i lejohet të vlerësojë gjykatës që ka dhënë vendimin*).

40. Kolegji thekson se nëse do të pranohej se nëpërmjet institutit procedural të rivendosjes në afat, rifillon edhe njëherë një afat i caktuar, atëherë rrezikohet që ky mjet procedural të kthehet në jo efektiv, pasi mund të prodhojë situata absurde kur pas rivendosjes së afatit, lindin rrethana të tjera që i pamundësojnë palës sërish paraqitjen e ankimit, e kështu mund të kalohet në një proces ciklik kërkesash për rivënien e afateve njëri pas tjetrit, duke dëmtuar sigurinë juridike dhe afatet e arsyeshme të gjykimit. Kolegji vëren se nuk është, e nuk mund të jetë ky kuptimi i institutit të rivendosjes në afat, e për këtë qëllim ligji ka përcaktuar në nenin 152 të Kodit të Procedurës Civile se kërkesës për rivendosje në afat i duhet bashkëlidhur edhe dokumenti (në këtë rast akti procedural) për të cilin kërkohet rivendosja në afat. Në këtë mënyrë, shmanget mundësia e rifillimit disa herë të të njëjtut afat, për shkaqe të ndryshme, ekonomizohet procesi dhe garantohet gjykimi i çështjes në afate të arsyeshme, duke u respektuar njëkohësisht edhe

parimi i sigurisë juridike. E njëjta qasje legislative gjendet edhe në nenet 147 e 420/1 të Kodit të Procedurës Penale, apo nenin 54 të Kodit të Procedurave Administrative.

41. Referuar sa më sipër dhe në lidhje organike dhe aksesore me faktin se kërkesës për rivendosje në afat të ankimit i duhet bashkëlidhur edhe akti procedural i ankimit për të cilin paraqitet kjo kërkesë, shtrohet pyetja: a ka një afat pala e interesuar për të paraqitur kërkesën për rivendosje në afat të ankimit? Në lidhje me këtë ligji procedural civil nuk ka parashikuar drejtpërdrejtë një rregull të tillë, porse në nenin 445 të Kodit të Procedurës Civile është parashikuar vetëm afati i gjatë prekluziv një vjeçar, kur është parashikuar se: “*[a]nkimi në gjykatën e apelit dhe rekursi në Gjykatën e Lartë nuk mund të bëhen pasi ka kaluar një vit nga shpallja e vendimit. Kjo dispozitë nuk zbatohet kur pala në mungesë vërteton se nuk ka qenë në dijeni të procesit gjyqësor për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve.*” Kjo dispozitë rregullon vetëm afatin prekluziv një vjeçar i cili fillon nga dita e shpalljes së vendimit dhe pasi mbaron, shuan të drejtën e ankimit të palëve. Ky rregull nuk zbatohet vetëm në rast se njoftimet janë të pavlefshme dhe për këtë shkak pala në mungesë nuk ka qenë në dijeni të procesit gjyqësor. Pra, në rastin e njoftimeve të pavlefshme, pala në mungesë si më sipër nuk ndalohet të ushtrojë të drejtën e ankimit, e cila siç u tha më sipër, do të lejohet në kuadër të procedurës së rivendosjes në afat. Ndaj, meqë kërkesës për rivendosje në afat i duhet bashkëlidhur detyrimisht edhe akti procedural i ankimit, ky fakt bën që për ushtrimin e kësaj të drejte aksesore, në mungesë të një parashikimi të ndryshëm ligjor, e në funksion të garantimit të barabartë të të drejtave të palëve, të merret për referencë afati i ankimit për të cilin paraqitet kërkesa për rivendosjen në afat. Në këtë rast, mbahet një standard si për rastin kur humbja e afatit ndodh për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, ashtu edhe kur gjatë kohëvazhdimin të afatit, pala që ka dijeni për vendimin e arsyetuar të gjykatës, e humb afatin e ankimit për shkak të arsyeshme që nuk varen prej saj.

42. Pra, kërkesa për rivendosjen në afat të ankimit duhet të paraqitet brenda të një afati të njëjtë me atë që parashikon neni 443 i KPC-së për bërjen e ankimit përkatës i cili kërkohet të rivendoset. Ky afat do të fillojë të llogaritet sipas nenit 148 të Kodit të Procedurës Civile, nga dita e nesërme e ditës së marrjes dijeni efektivisht për vendimin e arsyetuar për të cilin kërkohet rivendosja në afat të ankimit (*në rastin e pavlefshmërisë së njoftimeve*), ose nga dita e nesërme e ditës kur ka pushuar së ekzistuari shkak i arsyeshëm (*forcë madhore apo shkak tjetër i arsyeshëm që nuk mund të parashikohet nga pala*) që e ka penguar palën të ushtrojë të drejtën e ankimit. Ky arsyetim, sidomos sa i përket pavlefshmërisë së njoftimit, si shkak për rivendosjen në afat të ankimit, mbështetet edhe në kuptimin e paragrafit të tretë të nenin 120 të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit “*[p]avlefshmëria nuk mund të prapësohet nga pala që e ka shkaktuar atë dhe as nga ajo që ka hequr dorë heshtazi.*”

43. Nëse pala e interesuar është penguar në ushtrimin e të drejtës së ankimit ndaj një vendimi gjyqësor, vetëm për shkak të njoftimeve të pavlefshme të këtij vendimi dhe më pas ndonëse merr dijeni efektivisht për këtë vendim, nuk vepron brenda të njëjtës kohë sa afati i ankimit që kërkon të rivendosë, duke mos paraqitur kërkesën për rivendosje në afat të këtij ankimi, atëherë kjo palë vlerësohet se ka hequr dorë heshtazi nga pretendimi për pavlefshmëri të njoftimit e për rrjedhojë nuk mund të gëzojë më mbrojtje e drejta e saj e ankimit dhe nuk mund të pranohet rivendosja në afat, për mungesë interesi juridik. Heqja dorë heshtazi nga pretendimi për pavlefshmërinë e njoftimit, nëse ai është i vetmi argument në të cilin pala e mbështet kërkesën për rivendosje në afat, dëmton drejtpërdrejtë mundësinë e saj për mbrojtjen e të drejtës së ankimit, pasi edhe kjo e drejtë humbet bashkë me pretendimin e pa ngritur në kohë. Kjo mënyrë të kuptuari e dispozitave ligjore të mësipërme është nga njëra anë garantuese për palën që gabimisht dhe pa fajin e saj është penguar që të ushtrojë të drejtën e ankimit, e cila mund ta rivendosë të drejtën e saj nëpërmjet paraqitjes brenda afatit të kërkesës për rivendosje në afat të ankimit, e nga ana tjetër është shkurajuese për palën që neglizhon apo qëllimisht nuk vepron në kohë dhe zvarrit pa shkak mbrojtjen e të drejtave të saj. Në rastin e fundit, balanca midis interesit për mbrojtjen e të drejtave të atij që me vetëdije nuk vepron për t’i mbrojtur ato brenda afatit dhe interesit për

garantimin e sigurisë juridike që prodhojnë vendimet e formës së prerë, anon nga ana e kësaj të fundit.

44. Lidhur me sa është trajtuar më sipër në këtë vendim njësoes, shtrohet për zgjidhje qëndrimi që duhet të mbajnë gjykatat për çështjet e gjykuara para njësimit të praktikës gjyqësore. Në lidhje me këtë, Kolegji thekson se gjykatat në shqyrtimin e kërkesave të paraqitura e të shqyrtuara para botimit në Fletoren Zyrtare të këtij vendimi njësoes, duhet të bëjnë kujdes që sa është theksuar më sipër, të mos lëndojnë në mënyrë joproporcionale të drejtat procedurale të palëve. Gjykatat duhet të zbatojnë sa është arsyetuar më sipër, në dritën e orientimit të GjEDNj-së, sipas të cilës “[g]jatë zbatimit të rregullave procedurale, gjykatat duhet të shmangin si zbatimin e tyre me formalizëm të tepruar, që do të dëmtonte ndershmërinë e procesit, ashtu edhe fleksibilitetin e tepruar, që do të zhvlehtësonte kërkesat procedurale që parashikohen në ligj (*Hasan Tunc’ dhe të Tjerë k. Turqisë*, 2017, §§ 32–33). Rrjedhimisht gjykatat duhet të kenë parasysh si vijë orientuese, që të rregullojnë sa të jetë e mundur procedurën, në atë mënyrë që të garantojë ushtrimin efektiv të të drejtave nga palët. P.sh: nëse një palë ka iniciuar një proces për pavlefshmëri njoftimesh, por nga kjo del qartë se kërkohet rivendosja në afat e të drejtës së ankimit të humbur për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, atëherë gjykatat duhet të vlerësojnë thelbin e kerkimit dhe të kërkojnë nga pala edhe paraqitjen e ankimit përkatës, e më pas të disponojnë për rivendosjen në afat, nëse ky kërkim rezulton i mbështetur në ligj e në prova. Në zgjidhjen e drejtë të çështjeve të parashtruara dhe të shqyrtuara para njësimit, sa i përket elementeve formale të procesit, gjykatat duhet të mbajnë parasysh parimin e së drejtës së shënuar në paragrafin e fundit të nenit 119 të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit “[p]avlefshmëria nuk mund të shpallet kur akti ka arritur qëllimin për të cilin është destinuar.” Kësisoj, nuk mund të cenohet një vendim i marrë për një çështje të shqyrtuar para njësimit të praktikës, në të cilën p.sh: gjykata ka vendosur rifillimin e afatit procedural dhe pala e interesuar ka ushtruar më pas të drejtën e ankimit brenda afatit të rifilluar, dhe aktet janë përcjellë në gjykatën kompetente për shqyrtimin e ankimit. Në këtë rast pavarësisht të metave, akti e ka arritur qëllimin për të cilin është destinuar. Në të njëjtën frymë gjykatat duhet të vlerësojnë edhe raste të tjera që mund të lindin në praktikë.

#### **Ç. Rregulli i së drejtës për çështjen e shtruar për njësim**

45. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, bazuar në arsyetimin e mësipërm, referuar çështjes së shtruar për njësim, arrin në këtë përfundim njësoes:

**- Në kuptim të neneve 152 dhe 458 të Kodit të Procedurës Civile, në të gjitha gjykimet administrative ku paraqitet një kërkesë për rivendosjen në afat të ankimit, kërkuesi ka detyrimin që t’i bashkëlidhë kërkesës edhe aktin procedural të ankimit për të cilin kërkohet rivendosja në afat.**

#### **D. Në lidhje me zgjidhjen çështjes objekt gjykimi**

46. Kolegji vëren, se Gjykata Administrative e Apelit, ka rrëzuar kërkesën për rivendosje në afat, pasi duke ju referuar vendimit të shkallës së parë, në thelb ka konsideruar se kërkuessit janë banorë të Komunës Lukovë, dhe si të tillë, kanë marrë dijeni për vendimin e gjykatës (themelit) dhe nuk kanë ushtruar ankim. Duke qenë se komunikimi i fletë thirrjeve për këtë gjykim (rivendosja në afat) dhe njoftimet për gjykimin e themelit dhe vendimi përfundimtar, janë bërë në të njëjtën adresë Komuna Lukovë, Sarandë, Gjykata e Apelit ka konstatuar se kërkuessit kanë marrë dijeni për vendimin e themelit dhe mungesën e vullnetit të tyre për ankimin e këtij vendimi.

47. Ndërkohë gjykata e shkallës së parë, ka pranuar kërkesën për dy shkaqe: 1. në fashikullin gjyqësor nuk tregohet fakti se Komuna Lukovë ka afishuar kopje të vendimit të gjykatës që të provohet marrja dijeni e kërkuessve; 2. kërkuessit pretendojnë se janë banorë të fshatit Borsh Sarandë, adresë në të cilën janë njoftuar nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Sarandë.

48. Referuar akteve procedurale në dosjen gjyqësore, rezulton se shkalla e parë nuk e ka administruar dosjen e themelit për të parë dhe vlerësuar pretendimet mbi mosnjoftimin e rregullt të kërkuessve. Kjo e metë e hetimit gjyqësor nuk është rregulluar as nga gjykata administrative e

apelit. Sa herë kërkohet rivendosja në afat e ankimit, gjykata duhet të administrojë dosjen origjinale, ose në pamundësi një kopje të vërtetuar të saj, pasi nëpërmjet kësaj mund të vlerësojë nëse qëndrojnë apo jo pretendimet e kërkuarit për pavlefshmëri të njoftimeve. Disa nga aktet e njoftimit të gjykimit të themelit, rezultojnë se janë depozituar nga kërkuarit, të cilët bashkëlidhur rekursit, kanë paraqitur dhe vendimin nr. 23-2014-73 (50) datë 16.1.2014, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë (moskompetenca).

49. Kërkuarit në kërkesën e tyre shprehin se me vendimin e gjykatës (themelit), janë njohur më datë 4.11.2014. Gjykatat duhet t'i kërkonin shpjegime kërkuarëve në lidhje me rrethanat se nga kush dhe në ç'mënyrë janë njoftuar në këtë datë. Gjithashtu, rezultojnë se kërkesa për rivendosje në afat objekt gjykimi, nuk përmban bashkëlidhur ankimin kundër vendimit të themelit, çka përbën një të metë të vetë kërkesës. Për këtë fakt, asnjë nga dy gjykatat më të ulëta nuk është shprehur. Kolegji vlerëson se gjykatat më të ulëta kanë zbatuar gabim nenin 152 të Kodit të Procedurës Civile, i cili plotëson nenin 458 të këtij Kodi, kur nuk kanë konstatuar të metë kërkesën për rivendosje në afat dhe të kërkonin nga kërkuarit që asaj t'i bashkëlidhë edhe akti procedural i ankimit për të cilin kërkohet rivendosja në afat. Kjo e metë formale i pamundëson Gjykatës së Lartë vlerësimin e mëtejshëm të argumenteve në lidhje me shkakun e mosmarrjes dijeni nga pala, që është pavlefshmëria e njoftimeve, pasi pavarësisht nëse ky pretendim është apo jo i bazuar, në gjendjen që janë aktet, nuk mund të disponohet me vendim për rivendosjen në afat të një ankimi që mungon në dosje.

50. Kolegji vlerëson, se referuar analizës së mësipërme lidhur me aktet e ndodhura në dosje, ndodhemi në kushtet kur duhet të priset vendimi i Gjykatës Administrative të Apelit dhe çështja të dërgohet për rishqyrtim në këtë gjykatë me tjetër trup gjykues. Në rigjykim, kjo gjykatë t'i lërë afat palës kërkuarëve që të plotësojnë kërkesën për rivendosje në afat me ankimin përkatës, të administrojë dosjen gjyqësore të themelit, për të cilën kërkohet të ushtrohet ankim, e më pas të vijojë me shqyrtimin e çështjes, duke u shprehur për shkaqet e parashtruara nga palët, në lidhje me themelësinë e kërkesës për rivendosjen në afat të ankimit.

#### PËR KËTO ARSYE,

Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, mbështetur në nenet 62/a dhe 63(1)(c)(2), të ligjit nr. 49/2012, "Për Gjykatat Administrative dhe Gjykimin e Mosmarrëveshjeve Administrative", të ndryshuar,

#### VENDOSI:

- Prishjen e vendimit nr. 76, datë 23.11.2015, të Gjykatës Administrative të Apelit dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në këtë gjykatë, me tjetër trup gjykues.
- Ky vendim botohet në Fletoren Zyrtare.

Tiranë, më 7.7.2023.

Kryesues: Sokol Sadushi,

Anëtar: Asim Vokshi, Arbena Ahmeti, Gentian Medja,

**Anëtar pjesërisht kundër:** Sokol Ngresi

#### MENDIM PARALEL

1. Në përfundim të shqyrtimit nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë të çështjes administrative me nr. 31003-00237-00-2016, unë gjyqtari Sokol Ngresi, ndërsa votoj pro zgjidhjes që ky Kolegji i ka bërë çështjes së shtruar për njëhimsim, si dhe zgjidhjes së çështjes konkrete objekt

gjykimi, nuk ndaj të njëjtin vlerësim për një pjesë të analizës që shumica i ka bërë rrethanave dhe shkaqeve që lidhen me institutin e rivendosjes në afat të ankimit.

2. Në një situatë të tillë analize dhe vlerësimi të këtyre rrethanave, çmoj se ndodhem në kushtet e parashtrimit të arsyetimit paralel.

3. Siç theksohet edhe në vendimin përfundimtar të këtij Kolegji, prej trupës gjykuese të përbërë nga tre gjyqtarë, me të drejtë është konstatuar ekzistenca e praktikave të ndryshme, që lidhen me kuptimin e institutit procedural të rivendosjes në afat të ankimit, lidhur me faktin nëse duhet apo jo që kërkesa për rivendosje në afat, domosdoshmërisht të shoqërohet edhe me aktin procedural të ankimit për të cilin kërkohet rivendosja në afat.

4. Mbi këto qëndrime kontradiktore, ajo trupë gjyqësore, mbështetur në nenet 62(1)(b) dhe 62/a të ligjit nr. 49/2012 "Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative", i ndryshuar, vendosi kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore, duke shtruar për njësim çështjen kryesore si vijon: **Referuar nenit 152 të Kodit të Procedurës Civile, në gjykimet administrative, kur paraqitet një kërkesë për rivendosje në afat të ankimit, a duhet që kërkuksi t'i bashkëlidhë kërkesës edhe aktin procedural të ankimit për të cilin kërkohet rivendosjen në afat?**

5. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, bazuar në arsyetimin mbi natyrën e institutit procedural të rivendosjes në afat, referuar çështjes së shtruar për njësim, arriti në përfundimin njësuës se: **"Në kuptim të neneve 152 dhe 458 të Kodit të Procedurës Civile, në të gjitha gjykimet administrative ku paraqitet një kërkesë për rivendosjen në afat të ankimit, kërkuksi ka detyrimin që t'i bashkëlidhë kërkesës edhe aktin procedural të ankimit për të cilin kërkohet rivendosja në afat"**.

6. Për të arritur në një përfundim të drejtë e ligjor lidhur me çështjen e shtruar për njësim, janë marrë në analizë dispozitat procedurale që rregullojnë institutin e rivendosjes në afat, konkretisht nenet 152 dhe 458 të K.Pr.Civile, në raport me rrethanat që diktojnë nevojën e një instituti të tillë që synon respektimin e të drejtës së palëve për një proces të rregullt, duke përfshirë këtu edhe të drejtën për t'u gjykuar në një gjykatë më të lartë, lidhur me ligjshmërinë dhe bazueshmërinë e vendimit të gjykatës më të ulët.

7. Siç me të drejtë evidentohet në pjesën arsyetuese nga shumica, rivendosja në afat i referohet situatave kur pala ka marrë dijeni për vendimin përfundimtar të dhënë nga gjykata, pra ka dijeni të plotë për atë ç'ka është shqyrtuar gjatë procesit gjyqësor, ka kryer analizën e vetë lidhur me dakordësinë ose jo, të plotë apo të pjesshme mbi vendimin gjyqësor dhe, bazuar në të drejtën e disponimit që ia njih dhe garanton ligji procedural, vlerëson të ushtrojë të drejtën e ankimit ndaj këtij vendimi, në gjykatën më të lartë.

8. Ky kuptim rreth rrethanave për të cilat ligji procedural ka parashikuar këtë instrument, rezulton i qartë nga përmbajtja e nenit 151 të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit : *"Kur palët ose prokurori, për arsye që rrjedhin nga forca madhore ose që nuk mund të ishin parashikuar nga ata, kanë tejkaluar afatin procedural ligjor ose atë të përcaktuar nga gjykata, mund t'i kërkojnë gjykatës rivendosjen në këto afate procedurale, përveç kur afatet kanë karakter prekluziv"*.

9. Në harmoni me këtë dispozitë, edhe në nenin 458 të po këtij Kodi, parashikohet se, : *"Kur palët kanë humbur të drejtën e ankimit për shkaqe të arsyeshme, mund të paraqesin kërkesë për rivendosje në afat, përpara gjykatës që ka dhënë vendimin. Kjo kërkesë shqyrtohet nga gjykata dhe kundër vendimit të tij mund të bëhet ankim i veçantë"*.

10. Sipas përmbajtjes së këtyre dispozitave, rezulton e qartë se nuk bëhet fjalë për rrethana që lidhen me padijeni të palës mbi procesin gjyqësor, apo mbi përmbajtjen e plotë apo të pjesshme të vendimit përfundimtar (siç mund të jetë rasti kur palës i është njoftuar vetëm pjesa urdhëruese e vendimit gjyqësor). Përkundrazi, siç theksova edhe më lart, ky institut nënkupton dijeni të plotë të palës nga njëra anë dhe pamundësinë për rrethana objektive për të respektuar afatin procedural të ankimit, nga ana tjetër. Në rastet e rivendosjes në afat të ankimit, afati procedural është konsumuar si formalisht, ashtu edhe materialisht, pra, si në dukje, ashtu edhe në thelb dhe për rrjedhojë, gjatë shqyrtimit gjyqësor të kërkesave të tilla, objekti i të provuarit është vetëm

vërtetimi i rrethanave objektive, nëse kanë ekzistuar ose jo dhe ndikimi me pasojë pamundësinë e palës për ta ushtruar të drejtën e ankimit brenda këtij afati.

11. Pikërisht, referuar këtij kuptimi që del nga përmbajtja e nenit 152 të K.Pr.Civile, dispozita pasardhëse, neni 152, lidhur me objektin e të provuarit gjatë këtij procesi kontencioz, ka përcaktuar se, : *“Kërkesa për rivendosjen e afatit të humbur shqyrtohet nga gjykata së cilës duhet t’i paraqiten edhe dokumentet që justifikojnë ose për të cilat kërkohet rivendosja e afatit. Gjatë shqyrtimit të kërkesës thirret edhe pala tjetër”*.

12. Nisur nga këto konsiderata, pajtohem plotësisht me qëndrimin e shumicës, të shprehur edhe në sentencën njësuere se: **“Në kuptim të neneve 152 dhe 458 të Kodit të Procedurës Civile, në të gjitha gjykimet administrative ku paraqitet një kërkesë për rivendosjen në afat të ankimit, kërkuesi ka detyrimin që t’i bashkëlidhë kërkesës edhe aktin procedural të ankimit për të cilin kërkohet rivendosja në afat”**.

13. Në situata të tilla, pala ka dijeni për vendimin përfundimtar të dhënë nga gjykata, pra ka dijeni të plotë për atë ç’ka është shqyrtuar gjatë procesit gjyqësor, ka kryer analizën e vetë lidhur me dakordësinë ose jo, të plotë apo të pjesshme mbi vendimin gjyqësor dhe ka vlerësuar të ushtrorë të drejtën e ankimit ndaj këtij vendimi, në gjykatën më të lartë. Pra, pala që kërkon të rivendoset në afat, ka dijeni mbi mënyrën, arsyet dhe analizën e zgjidhjes përfundimtare të bërë nga gjykata dhe tashmë e ka bërë zgjedhjen e vet rreth ecurisë së mëtejshme të procesit gjyqësor, ndaj edhe detyrimisht duhet ta shoqërojë kërkesën për t’u rivendosur në afat, së bashku me aktin procedural të ankimit (i shprehur qartë edhe në nenin 152 të K.Pr.Civile).

14. I njëjti qëndrim mbi shkaqet e rivendosjes në afat gjendet edhe në dispozitat e Kodit të Procedurave Administrative. Kështu, sipas nenit 54 të këtij Kodi, : *“1. Përveçse kur ndalohet shprehimisht me ligj, pala mund të kërkojë rivendosjen në afat, nëse është penguar për shkaqe të arsyeshme për respektimin e afatit procedural, me përjashtim të rasteve kur afatet kanë karakter prekluziv. 2. Rivendosja në afat mund të kërkohet: a) për afatet e përcaktuara për paraqitjen e kërkesës fillestare; b) në lidhje me afatet për kryerjen e veprimeve gjatë procedurës administrative; c) për afatet për paraqitjen e mjeteve të ankimit; si dhe ç) për çdo afat tjetër në dëm të palës. 3. Kërkesa për rivendosjen në afat duhet të bëhet brenda 15 ditëve nga dita kur janë eliminuar pengesat, por jo më vonë se 1 vit nga data e përfundimit të afatit të humbur. Në të njëjtin afat duhet kryer edhe veprimi procedural, për të cilin pala ka humbur afatin për shkaqe të arsyeshme. 4. Afati 1-vjeçar, i përcaktuar në pikën 3, të këtij neni, nuk zbatohet në rastin e forcës madhore”*.

15. Edhe në dispozitën e sipërcituar evidentohet qartë se rivendosja në afat ka ngushtësisht si shkak ekzistencën e rrethanave të arsyeshme që kanë penguar palën ta respektojë afatin procedural.

16. Por çmuj se nuk mund të barazohet kjo situatë, e për pasojë, edhe ky përfundim njësuere, për rastet kur pala ka pretenduar padijeninë e plotë apo të pjesshme mbi vendimin gjyqësor përfundimtar, për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, e aq më pak, kur palës as nuk i është njoftuar fare vendimi përfundimtar prej sekretarisë gjyqësore. Në rrethana të tilla, pala nuk ka dijeni (të plotë apo të pjesshme) rreth vendimit dhe për pasojë, nuk mund të detyrohet që, duke iu drejtuar gjykatës me kërkesë për shpalljen/konstatimin e pavlefshmërisë së njoftimit, t’i bashkëngjisë edhe aktin procedural të ankimit. Një detyrim i tillë, duke zbatuar këtë përfundim njësuere edhe në rastet e pavlefshmërisë së njoftimit, çmuj se është në kontradiktë me natyrën e këtij mjeti procedural që ligji i ka njohur palës dhe do ta vinte atë në pozitë të pafavorshme në raport me palët që e kanë humbur afatin e ankimit për shkaqe objektive.

17. Në rastin e pavlefshmërisë së njoftimit të vendimit përfundimtar, edhe pse në dukje afati i ankimit ka kaluar, në thelb ky afat nuk ka nisur të ecë e për pasojë, ai nuk është konsumuar. Akti procedural i njoftimit, për shkak të mosrespektimit të rregullave përkatëse mbi njoftimet, nuk e ka arritur qëllimin e tij, njoftimin e palës në mungesë të të cilit është dhënë vendimi përfundimtar. Akoma më keq, në rastet kur vendimi përfundimtar nuk i është njoftuar palës, ky afat as në dukje nuk është konsumuar. Praktika gjyqësore ka treguar se në shumicën e rasteve, pavlefshmëria e njoftimit të vendimit përfundimtar është pasojë e pavlefshmërisë së njoftimit të palës për vetë procesin gjyqësor, pra të padijenisë së plotë për gjykimin e aq më pak për vendimin

gjyqësor, duke e përballur atë drejtpërdrejtë me pasojat në fazën e ekzekutimit të tij. Alternativa që shtrohet natyrshëm në një rast të tillë, mund të ishte ajo e një mekanizmi korigjues, si p.sh. e ndreqjes së të metave të kërkesës për shpalljen e pavlefshmërisë së njoftimit të vendimit përfundimtar, me hartimin dhe dorëzimin edhe të ankimit, por kjo situatë, në vlerësimin tim do të krijonte dy probleme: së pari, se cili do të ishte afati që palës do të duhej t'i lihej për ndreqjen e kësaj të mete, afati 15 ditor i ankimit, apo afat i caktuar nga gjykata dhe së dyti, krijimi i pabarazisë në raport me palën që kërkon të rivendoset në afat, ku kjo e fundit ka pasur gjithë kohën e nevojshme dhe ndihmën juridike për të analizuar dhe vlerësuar qetësisht ushtrimin e së drejtës së ankimit, ndërsa pala që ka qenë në padijeni të vendimit përfundimtar, ndodhet nën efektin surprizë duke u përballur me pasojat në fazën e ekzekutimit të tij.

18. Edhe praktika e mëparshme e Gjykatës së Lartë, lidhur me pavlefshmërinë e njoftimit, ka theksuar qartë shkakun e ndryshëm të këtij kërkitimi në raport me shkaqet për të cilat mund të kërkohej rivendosja në afat<sup>1</sup>.

19. Pikërisht për shkak të natyrës së ndryshme që paraqesin rastet e humbjes së afatit të ankimit për shkaqe objektive, për të cilat bën fjalë edhe instituti i rivendosjes në afat, në raport me rastet e pavlefshmërisë së njoftimeve, ligji procedural ka përcaktuar pasoja krejt të ndryshme lidhur me prekluzivitetin e ankimit.

20. Kështu, sipas nenit 445 të K.Pr.Civile: “Ankimi në gjykatën e apelit dhe rekursi në Gjykatën e Lartë nuk mund të bëhen pasi ka kaluar një vit nga shpallja e vendimit. Kjo dispozitë nuk zbatohet kur pala në mungesë vërteton se nuk ka qenë në dijeni të procesit gjyqësor për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve”.

21. Ky rregull është i kuptueshëm pikërisht referuar rrethanave që kanë diktuar mosushttrimin e ankimit, apo rekursit: në rastin e rrethanave objektive që kanë pamundësuar ushtrimin e kësaj të drejte (siç është situata e rivendosjes në afat), toleranca që ligji procedural ka njohur ka marrë në konsideratë çdo situatë hipotetike objektive që mund të pamundësojë ushtrimin e kësaj të

---

1. <sup>1</sup>Vendimi nr. 431, datë 10.7.2013, i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë:

2. 26... Fakti që përveç sa me sipër kërkuar kërkon edhe rivendosjen në afat, nuk e bën kërkimin e “Pavlefshmërisë së njoftimeve” të pavlefshëm apo të papranueshëm, pasi kërkitimi për rivendosje në afat për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, në çështjen objekt gjykimi është një kërkim dytësor që dhe mund të mos paraqitet fare (por dhe po u paraqit nuk ndryshon gjë), pasi në rast do të kemi pavlefshmëri të njoftimeve, kërkuar automatikisht është i vendosur në afatin e ankimit.

30. Pavlefshmëria e një akti procedural, pavarësisht se është rrjedhojë e shkeljes së ligjit, në ndryshim nga veprimet juridike absolutisht të pavlefshme të cilat nuk riparohen asnjëherë, duhet të riparohet në të ardhmen, pasi ato e bëjnë procesin të parregullt dhe si rrjedhim dhe vendimi i dhënë nga gjykata është rezultat i një procesi të kryer në shkelje të ligjit. Në rast se për një akt të caktuar (siç është njoftimi në rastin konkret), ligji ka parashikuar respektimin e detyrueshëm të formës dhe të procedurës së njoftimit, atëherë duhet që kjo formë dhe kjo procedurë të respektohet detyrimisht, në të kundërt akti mund të shpallet i pavlefshëm.

32. Në lidhje me kërkimin e paditësit, ky Kolegj vlerëson të theksojë se njoftimi i palëve ndërgjyqëse për zhvillimin e procesit gjyqësor dhe akteve procedurale të nxjerra si pasojë e tij, është një institut shumë i rëndësishëm i të drejtës sonë procedurale, respektimi i të cilit është i domosdoshëm për zhvillimin e një procesi të rregullt ligjor.

33. Detyrimi i gjykatës për të bërë njoftimin efektiv të palëve në një gjykim lind nga e drejta që kanë palët për të marrë pjesë në një proces gjyqësor në respektim të parimit të kontradiktorialitetit, parim ky që është parashikuar në nenin 20 të K.Pr.Civile dhe që nënkupton se çdo palë në një proces gjyqësor duhet t'i sigurohen të gjitha mundësitë ligjore për të diskutuar dhe parashtruar faktet, provat apo shpjegimet si edhe kundërshtarëve të tyre duhet t'u sigurohet mundësia ligjore e kundërshtimit; të gjitha palëve në një proces duhet t'u ofrohen mundësi të barabarta për të paraqitur pretendimet/prapësimet dhe për të mbrojtur të drejtat e tyre.

34. Thelbi i këtij parimi është se asnjë nga palët e një procesi nuk mund të gjykohej pa u thirrur për të marrë pjesë në këtë proces dhe pa ushtruar të drejtat procedurale që rrjedhin prej tij (nenet 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 të K.Pr.Civile).

35. E drejta për të marrë pjesë në gjykim lidhet ngushtë edhe me respektimin e rregullave mbi njoftimet parashikuar në nenet 128-144 të K.Pr.Civile. Vetëm pasi të jenë zbatuar me rigorozitet këto rregulla, mund të thuhet se pala ka marrë dijeni efektivisht për ditën e gjykimit dhe nëse nuk paraqitet, konsiderohet se ka hequr dorë nga e drejta për të marrë pjesë personalisht në këtë gjykim.

36. Mosrespektimi i këtyre rregullave çon në pavlefshmërinë e aktit procedural i parashikuar në nenin 119 të K.Pr.Civile, në të cilin thuhet shprehimisht se: “Akti mund të shpallet i pavlefshëm kur i mungojnë të dhënat e domosdoshme për arritjen e qëllimit të tij”. Në analizë të kësaj dispozite rezultojnë se akti procedural, i cili nuk është kryer në formën e kërkuar nga ligji, mund të shpallet i pavlefshëm.

37. Ligjëvënisi i ka kushtuar një rëndësi të madhe formës së akteve procedurale, si dhe procedurës që duhet të zbatohet për ekzekutimin e tyre, pasi këto të fundit janë mjetet me anë të të cilave gjykata dhe palët shfaqin vullnetin e tyre për zhvillimin e procesit gjyqësor. Në varësi të faktit nëse një akt e arrin qëllimin për të cilin është krijuar, vijnë dhe pasojat e tjera që kanë të bëjnë me vlefshmërinë e tij. Pikërisht qëllimi i aktit procedural merr një rëndësi të veçantë kur diskutohet pavlefshmëria e tij.

drejte; ndërsa në rastin e padijenisë së procesit, bëhet fjalë për një nivel garancie shumë më të lartë, që lidhet me nevojën e respektimit të parimeve për një proces të rregullt, pjesëmarrjen e palës, të drejtën për t'u dëgjuar dhe pasur në dispozicion gjithë mjetet e mundësitë për të ushtruar të drejtat procedurale, të drejta këto që janë cenuar jo për shkaqe objektive apo rrethana që lidhen me kujdesin e palës, por me mosrespektimin e ligjit procedural nga gjykata. Pra qasja që ligjvënësi ka në situatën e pavlefshmërisë së njoftimeve, është më **garantiste** në raport me situatën e rivendosjes në afat.

22. Nuk pajtohem me arsyetimin e shumicës, sipas të cilës, “Në rastin e humbjes së afatit të ankimit për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve, ky fakt përbën argument për të kërkuar rivendosjen në afat të ankimit të munguar, e jo paraqitjen e një padie për pavlefshmërinë e njoftimeve”.

23. Në vlerësimin tim, nuk mundet që një mjet procedural, siç është kërkesa për pavlefshmërinë e njoftimit, që synon të garantojë drejtpërdrejt një standard shumë të rëndësishëm mbi procesin e rregullt, konkretisht të drejtën për pjesëmarrjen në proces, të shërbejë si shkak për një tjetër mjet procedural, siç është kërkesa për rivendosjen në afat të ankimit, që synon të garantojë një aspekt të këtij standardi, atë për t'u gjykuar nga një gjykatë më e lartë. Jo vetëm që kërkesa për rivendosjen në afat e së drejtës së ankimit bazohet krejtësisht në shkak tjetër në raport me kërkesën për pavlefshmërinë e njoftimeve, por edhe objekti i kërkesës, edhe disponimi i gjykatës që shqyrton këto kërkesa, edhe objekti i të provuarit, janë krejtësisht të ndryshëm.

24. Në rastin e rivendosjes në afat, shkak i kërkesës është humbja e afatit të ankimit për arsye objektive dhe pamundësia për ta ushtruar këtë të drejtë në afat, ndërsa në rastin e pavlefshmërisë së njoftimit është padijenja e palës për vendimin gjyqësor e për rrjedhojë, mosecja e afatit të ankimit. Objekti i kërkesës, sipas nenit 151 të K.Pr.Civile është lejimi i palës kërkuese për ta ushtruar ankimin, pavarësisht konsumimit të afatit procedural, i cili konstatohet dhe pranohet edhe nga pala kërkuese se ka kaluar. Në rastin e pavlefshmërisë së njoftimit, objekti i kërkesës është konstatimi nga ana e gjykatës të të metave të këtij akti procedural (njoftimit) me pasojë mospërmbushjen e qëllimit për të cilin është destinuar, shpalljen e pavlefshmërisë së tij dhe kur është e mundur, ripërtëritjen e plotë ose të pjesshme të aktit. Objekti i të provuarit në kërkesën për t'u rivendosur në afat është ekzistenca e rrethanave objektive dhe ndikimi i tyre deri në pamundësi të palës për të vepruar dhe ushtruar të drejtën e ankimit, duke ia ngarkuar barrën e provës tërësisht kërkuetit. Në pavlefshmërinë e njoftimit, objekti i të provuarit janë, nga njëra anë rrethanat që lidhen me mënyrën e identifikimit konkret të personit të cilit i duhej dorëzuar kopja e aktit dhe nga ana tjetër, mosrespektimi i kërkesave procedurale mbi njoftimin e akteve, ndërkohë që barra e provës në këtë rast është e përzierë dhe kërkueti mjafton të provojë ekzistencën e rrethanave që nuk kanë sjell identifikimin e saktë të tij apo të vendbanimit.

25. Së fundmi, edhe pasojat e rrjedhura nga vendimi përfundimtar në rastin e shqyrtimit të kërkesës për rivendosje në afat, janë të ndryshme në raport me rastin e pavlefshmërisë së njoftimit. Kështu, për rrethana të ndodhura pas dhënies së vendimit përfundimtar, i cili ka marrë formë të prerë për shkak të mosushtrimit të ankimit brenda afatit, pala që kërkon të rivendoset në afat në një moment të mëvonshëm, nuk mund të pretendojë të zhbëjë pasojat e rrjedhura nga ekzekutimi i tij, apo edhe të përfitojë nga rrethana që kanë ndodhur pas dhënies së vendimit, si p.sh. të çlirohet nga përgjegjësia për humbjen, dëmtimin ose pamundësinë e kthimit të sendit. Ndërkohë, në rastin e pavlefshmërisë së njoftimit, çdo veprim i kryer për ekzekutimin e vendimit që në dukje rezulton të ketë marrë formë të prerë, preket në vlefshmërinë e tij, sikundër edhe çdo rrethanë e ndodhur pas dhënies së vendimit, nuk mund të interpretohet në dëm të kësaj pale.

26. Duke qenë dy institute të ndryshme procedurale, të dallueshme si për sa i përket shkakut dhe objektit, por edhe pasojave ndaj gjithë procesit, në përfundim të kësaj analize, çmoj se në rastin e kërkesës për pavlefshmërinë e njoftimit, pala nuk mund të detyrohet që, njëherazi me paraqitjen e kësaj kërkesë, të bashkëngjitë edhe ankimin ndaj vendimit. Për rrjedhojë, nuk pajtohem me qëndrimin e shumicës që, në pjesën arsyetuese të këtij vendimi, e kanë trajtuar sentencën njësuete për zbatim edhe në rastet e kërkesave me objekt pavlefshmërinë e njoftimit.

27. Lidhur me zgjidhjen e çështjes objekt gjykimi, pajtohem me qëndrimin e shumicës, mbi ekzistencën e rrethanave që e bëjnë të cënueshëm vendimin e Gjykatës së Apelit dhe që lidhen me nevojën për administrimin e dosjes së themelit për të vlerësuar pretendimet mbi mosnjoftimin e rregullt të kërkuësve. Por, ndryshe nga shumica, bazuar në shkaqet e sipërcituara, ndaj mendim të ndryshëm lidhur me detyrat në rigjykim. Duke qenë se kërkuësit kanë kërkuar rivendosjen në afat të ankimit, duke evidentuar si shkak jo humbjen e afatit për shkaqe objektive, por për shkak të pavlefshmërisë së njoftimit të vendimit përfundimtar, çmoj se në rigjykim, gjykata e apelit, duhet të qartësojë qëndrimin e palës lidhur me shkakun dhe objektin e kërkesës, duke e zgjidhur çështjen në respektim të parimit të disponibilitetit të kërkuësit dhe duke bërë një cilësim të saktë të fakteve dhe veprimeve që lidhen me mosmarrëveshjen.

**Anëtar:** Sokol Ngresi